

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การชมเชยและการติเตียน เป็นลักษณะหนึ่งของการให้รางวัลและการลงโทษซึ่งมนุษย์ได้นำมาใช้เป็นวิธีควบคุมพฤติกรรมของบุคคลมานานมาแล้ว บิคมารดาให้รางวัลและลงโทษบุตร เพื่อให้บุตรมีพฤติกรรมตามที่ตนปรารถนา สังคมที่มีผู้คนรวมกันอยู่เป็นจำนวนมาก จำเป็นต้องมีมาตรการเพื่อให้ควบคุมพฤติกรรมของบุคคลในสังคมนั้น ๆ เช่น กฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ และขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ บุคคลที่มีพฤติกรรมที่ซึ่งหมายถึงมีพฤติกรรมเป็นที่พึงปรารถนาของสังคม ก็จะได้รับยกย่องหรือได้รับรางวัลในลักษณะต่าง ๆ ในทางตรงกันข้าม บุคคลที่มีพฤติกรรมไม่เป็นที่พึงปรารถนาของสังคม สังคมก็จะลงโทษทำให้บุคคลนั้นต้องเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใหม่

ในด้านการเรียนการสอน มีการให้รางวัลและการลงโทษในลักษณะต่าง ๆ อาจเป็นในรูปวัตถุ การกระทำ คำพูด หรือท่าที การให้รางวัลและการลงโทษที่เข้มมากที่สุดในห้องเรียนคือ การให้คำชมเชยและคำติเตียนควยวจา เมื่อนักเรียนเรียนดี มีความประพฤติเป็นที่พอใจของครู ครูก็มักให้คำชมเชย ในทางตรงกันข้าม นักเรียนที่มีความประพฤติไม่เป็นที่พอใจของครู ครูก็ลงโทษด้วยการตำหนิติเตียนหรือคว่ำ เป็นต้น

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ตระหนักในความสำคัญและมีความสนใจในการศึกษาเกี่ยวกับการชมเชยและการติเตียน นักจิตวิทยาเชื่อว่า แรงจูงใจเป็นตัวการสำคัญที่มีผลต่อการเรียนและการทำงานของแต่ละบุคคล และการสร้างภาวะรับภาระใจทำได้โดยการหาสิ่งล่อใจให้ตรงกับความต้องการของบุคคล "สิ่งล่อใจที่บิคมารดาครูอาจารย์ใช้เสมอคือ การอยู่ในกลุ่มคน การร่วมมือและการแข่งขัน การรุดขึ้นของความก้าวหน้าของงาน การให้รางวัล การชมเชย การติเตียน"¹ ดังนั้น การสร้างภาวะรับภาระใจในการเรียนหรือการทำงานที่เราอาจทำได้ในห้องเรียนหรือที่ทำงานวิธีหนึ่งคือ ใช้การชมเชยและการติเตียนเป็นสิ่งล่อใจ

¹ คุม ชุมสาย, ม.ล., จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน (บรรณากรรมครั้งที่ 3 :

เพื่อให้นักเรียนหรือบุคคลทั่วไปตั้งใจเรียนหรือทำงานได้ผลดียิ่งขึ้น

การให้รางวัล การชมเชย การติเคียน เป็นการเสริมกำลัง (reinforcement) อย่างหนึ่ง Pavlov² นักจิตวิทยาชาวรัสเซียได้ให้ความหมายของการเสริมกำลังที่นิยมใช้กันอยู่ทุกวันนี้ว่าเป็นสิ่งเร้าที่ไม่มีเงื่อนไข (unconditioned stimulus) ซึ่งเกิดขึ้นภายหลังสิ่งเร้าที่มีเงื่อนไข (conditioned stimulus) ในการทดลองเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบวางเงื่อนไข (Classical conditioning learning)

Kuhlen³ กล่าวว่า การเสริมกำลัง (reinforcement) หมายถึงสิ่งที่เกิดเป็นผลตามมาภายหลังการตอบสนอง แล้วมีผลให้อีกครั้งที่จะมีการตอบสนองเกิดขึ้น

การเสริมกำลังทำหน้าที่เพิ่มการตอบสนองต่อสิ่งเร้าของอินทรีย์ เป็นสิ่งจำเป็นในการสร้างนิสัยและคงไว้ซึ่งนิสัยนั้น ๆ ภาย⁴

ไม่ว่าจะรู้จักว่า การเสริมกำลังหรือไม่ก็ตาม ครู โดยเฉพาะผู้ฝึกสอนสกีและกอล์ฟต่างรู้ดีว่า การให้การเสริมกำลังต่อเนื่องกันไป จะช่วยใหญ่เรียนยี่มนักงานของเขา และปรับปรุงการเรียนรู้เกี่ยวกับงานและทักษะนั้น ๆ⁵

Thorndike⁶ กล่าวว่า ในการท่องจำคำหรือตัวเลข ถ้าทุกครั้งที่เราบอก

²Norman L. Munn, Psychology (4th ed.; Boston: Houghton Mafflin Company, 1961), p. 377.

³Raymon G. Kuhlen, Studies in Educational Psychology ("Methods of Providing Reinforcement in School", Massachusetts: Blaisdell Publishing Company, 1968), p. 260.

⁴John Dollard, and Neal E. Miller, Social Learning and Imitation (New Haven: Yale University Press, 1953).

⁵Kuhlen, op.cit., p. 261.

⁶Edward L. Thorndike, The Psychology of Learning (New York: Teacher College Columbia University, 1930).

ถูกซึ่งเป็นการให้รางวัลอย่างหนึ่ง เด็กจะจำค่าถูกใจได้ขึ้น ถ้าเด็กทำผิดครูก็บอกว่าผิดซึ่งเป็น การลงโทษอย่างหนึ่ง เด็กจะจำไปความผิด แต่ความจำในกรณีที่ครูบอกว่าถูกจะแม่นกว่าในกรณี ที่ครูบอกว่าผิด

การเสริมกำลัง(reinforcement)เป็นการหลายวิธี อาจเป็นการเสริมกำลัง ทางบวก(positive reinforcement) เช่นการยอมรับของสังคม หรือเป็นการเสริม กำลังทางลบ(negative reinforcement) เช่นการลงโทษ หรือการเสริมกำลังโดย ตรง(direct reinforcement)ได้แก่การชมเชยเด็กตรง ๆ หรือการเสริมกำลังทางอ้อม (vacarious reinforcement) ได้แก่ความรู้สึกเหมือนกับคนใดรับคำชมเชยด้วยของ ผู้ที่รวมอยู่ในขณะที่ผู้อื่นได้รับคำชมเชย⁷ เป็นต้น

การเสริมกำลังชนิดใดที่ใช่แล้วส่งเสริมให้ผลงานดีขึ้นหรือเลวลง ขึ้นอยู่กับองค์ ประกอบที่จะต้องพิจารณาหลายประการ การเสริมกำลังหนึ่งทีครู เคยใช้ได้ผลดีหรือมีค่าเป็นบวก อาจกลับใช้ไม่ได้ผลหรือมีค่าทางลบในคราวต่อไปก็ได้ การนิ่งเฉยอาจมีค่าทางบวกหรือลบก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นกับสถานการณ์ในขณะนั้น ๆ การเสริมกำลังที่ใช่ได้กับเด็กคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ ขึ้น กับประวัติ พฤติกรรมหรือประวัติการได้รับการเสริมกำลังของเขาเป็นสำคัญ ดังนั้น การกระตุ้น เด็กแต่ละคนให้ประสบความสำเร็จในการทำงานได้ก็ จะต้องใช้วิธีการที่แตกต่างกันสำหรับนักเรียน แต่ละคน ครูผู้มีความสามารถจะมีคุณสมบัติในการใช้การเสริมกำลังที่เหมาะสมกับบุคคล และ สถานการณ์ ใ้มีการศึกษาพบว่า ผลของการเสริมกำลังขึ้นกับวัย เพศ สติปัญญา รั้กับ ชั้นทางสังคม บุคลิกภาพ และตัวการอื่น ๆ

ในต่างประเทศ ใ้มีผู้ทำการ วิจัยผลของการชมเชยและการติเตียนต่อการทำงาน ของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพต่างกัน ผลปรากฏว่า การชมเชยและการติเตียนมีผลต่อการทำงาน ของนักเรียนต่างบุคลิกภาพกันแตกต่างกัน บุคลิกภาพบางแบบเมื่อถูกติเตียนจะทำงานได้ดีกว่าใ้ รับการชมเชย บางแบบเมื่อใ้รับการชมเชยจะทำงานได้ดีขึ้น ยังมีผู้ทำการ วิจัยเกี่ยวกับผลของ การชมเชยและการติเตียนต่อการทำงานของนักเรียนต่างบุคลิกภาพน้อยมาก ส่วนใหญ่ศึกษาเปรียบเทียบผลของการชมเชยและการติเตียนต่อการทำงาน การเรียนและพฤติกรรมอื่น ๆ ของเด็กที่มี เพศ วัย รั้กับสติปัญญา ฐานะทางเศรษฐกิจ ฯลฯ แตกต่างกัน เช่น การวิจัยของ

8 9 10 11
 Hurlock, Cohen, Kennedy, Van De Riet เป็นต้น และปรากฏว่าการทดลอง
 เหล่านี้ได้ผลแตกต่างกัน แต่ส่วนมากพบว่า ผลการเรียนรู้ซึ่งวัดโดยการปฏิบัติงานของนักเรียนที่ไ้
 รับการชมเชยจะดีกว่านักเรียนที่รับการติเตียนหรือไม่ไ้รับอะไรเลย

สำหรับในประเทศไทย มีผู้วิจัยเกี่ยวกับเรื่องการชมเชยและการติเตียนน้อยมาก
 ใ้มีการวิจัยเกี่ยวกับผลของการชมเชย การติเตียน และการทรมานผลงานของนักเรียนที่มีระดับ
 ความสามารถทางวิชาการต่างกัน เช่น การศึกษาวิจัยเพื่อทำวิทยานิพนธ์ของนายสมจิตต์
 สุพรรณทัศน์¹² และนายถนอม คงทอง¹³ แต่ยังไม่ใ้ใครศึกษาผลของการชมเชยและการติเตียน
 ที่มีต่อการทำงานหรือการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแตกต่างกัน

ควยเหตุผลต่าง ๆ ดังกล่าว ผู้วิจัยมีความเห็นว่า เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะ
 ศึกษาเกี่ยวกับผลของการชมเชยและการติเตียนที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานของนักเรียนที่มี
 บุคลิกภาพบางด้านแตกต่างกัน เพราะเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า บุคลิกลักษณะของบุคคลมีส่วนสำคัญ

⁸Wallace A. Kennedy, and Herman C. Willcutt, "Praise and Blame as Incentives," Psychological Bulletin (Vol.62, No.5, November 1964), pp. 324 - 325.

⁹Ibid., p. 326.

¹⁰Ibid., p. 328.

¹¹Hani, Van De Riet, "Effect of Praise and Reproof on Paired-Associate Learning in Educationally Retarded Children," Journal of Educational Psychology (Vol.55, No.3, June 1964), pp. 139 - 143.

¹²สมจิตต์ สุพรรณทัศน์, "ผลของการชมเชย การติเตียน และการให้ทรมานผลงานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในการทดสอบเกี่ยวกับการชี้ค่าตัวอักษร," (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต แผนกจิตวิทยา คณะบัณฑิตรวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2508).

¹³ถนอม คงทอง, "ผลของการชม การติ ที่มีต่อการเรียน," (ปริิญาานิพนธ์ปริิญาการศึกษามหาบัณฑิต แผนกจิตวิทยาพัฒนาการ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2509).

ยิ่งในการปรับตัวซึ่งส่งผลถึงประสิทธิภาพในการ เรียนการสอนของบุคคลนั้น ๆ ด้วย ฉะนั้น การจะเข้าใจปัญหานี้ อย่างน้อยที่สุดก็อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการจัดการ เรียนการสอนของครู ข้อมูลที่ได้จะช่วยครูในการพิจารณาเลือกการชมเชยหรือการติเตียนที่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละบุคคลลักษณะ และอาจช่วยให้แนวทางแก่ครูในการสร้างเสริมบุคลิกภาพของนักเรียนไปในทางที่พึงปรารถนา ให้ประสบความสำเร็จในการดำรงชีวิตต่อไป เพราะอาจเป็นไปได้ว่า การชมเชยโดยขาดการพิจารณาที่ถี่ถ้วน อาจเป็นผลเสียต่อสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนและการพัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียนได้เท่า ๆ กับการติเตียนที่ขาดการวินิจฉัยที่ดี และอาจเป็นไปได้เช่นเดียวกันว่า ข้อมูลที่ได้จะช่วยครูในการพิจารณาว่า ควรจะชมเชยหรือการติเตียนในเวลาใด สถานการณ์อย่างไร จึงจะช่วยส่งเสริมให้เด็กปรับตัวและพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองได้ก็และเหมาะสมที่สุด

การที่ผู้วิจัยเลือกนักเรียนป.กศ. ชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัยครูอุตรดิตถ์เป็นตัวแทนประชากรในการวิจัยก็ด้วยเหตุผลที่ว่า นักเรียนส่วนใหญ่เป็นนักเรียนประจำ นอกจากปัญหาค้นหาการเรียนการสอน ยังมีปัญหาในการปกครองด้วย อาจารย์ส่วนมากมักใช้การชมเชยและการติเตียนเพื่อควบคุมพฤติกรรมและส่งเสริมการทำงานของนักเรียน ผู้วิจัยเป็นคนหนึ่งที่ทำการสอนอยู่ ณ วิทยาลัยแห่งนี้ จึงเชื่อว่า ผลของการวิจัยที่ได้จะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนและการปกครองให้มีประสิทธิภาพดีขึ้น นอกจากนี้ นักเรียนป.กศ. ชั้นปีที่ 1 จะต้องเรียนอย่างน้อย 2 ปี จึงจะสำเร็จออกไปเป็นครูสอนเด็ก ๆ หรือเรียนในชั้นสูงต่อไปซึ่งเป็นเวลานานพอสมควรที่อาจจะปลูกฝังนิสัยและทัศนคติที่ดีต่อวิธีการสอนที่ถูกต้องของครูอาจารย์ และยึดเป็นแบบอย่างหรือแนวทางที่จะนำไปปฏิบัติได้ เชื่อกันว่า พฤติกรรมของมนุษย์แต่ละคนได้รับอิทธิพลจากบุคคลอื่นที่แวดล้อมหรือที่มีความสัมพันธ์กับเขาจากการถือคนตามอย่าง (Identification) โดยการที่บุคคลจะเอาอย่างหรือลอกเลียนแบบพฤติกรรมของผู้อื่นซึ่งเป็นที่เคารพนับถือหรือยกย่องเรื่อยไปจนกระทั่งถึงบุคคลซึ่งเป็นที่อิฉาวิชาหรือเกลียดชังทั้งโดยรู้ตัวหรือไม่¹⁴ ครูอาจารย์เป็นบุคคลที่นักเรียนมักยึดถือคนตามอย่าง ดังนั้น ถ้านักเรียนได้แบบฉบับที่ดีก็จะบังเกิดผลดีต่อเด็กรุ่นต่อ ๆ ไปด้วย

¹⁴Robert F. Winch, Identification and It's Familial Determinants (New York: The Bobles - Merrill Company, Inc., 1962), p. 1.

ประโยชน์ที่จะได้จากการวิจัยนี้

1. ได้ทราบถึงบทบาทของการชมเชยและการติเตียนว่ามีผลต่อการปฏิบัติงานของนักเรียนหรือไม่ อย่างไร และนักเรียนที่มีบุคลิกภาพต่างกัน จะให้ผลแตกต่างกันหรือไม่
2. เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนเพื่อครูจะได้พิจารณาการให้คำชมเชยหรือคำติเตียนนักเรียนแต่ละบุคลิกภาพได้เหมาะสม เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนตั้งใจเรียนหรือบรรลุผลสำเร็จในการทำงาน และช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาบุคลิกภาพที่ดีอันจะนำไปสู่ความสำเร็จในการดำรงชีวิตต่อไป
3. เป็นแนวทางสำหรับผู้ที่จะศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้ให้กว้างขวางต่อไป

ปัญหา

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายทั่วไป เพื่อศึกษาเกี่ยวกับผลของการชมเชยและการติเตียนที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา(ป.กศ.) ชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ ในการทดสอบเกี่ยวกับการชี้ค้ำทับตัวพยัญชนะที่กำหนดคให้

ความมุ่งหมายเฉพาะ

1. เพื่อศึกษาถึงบทบาทของการชมเชยและการติเตียนว่าจะมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานของนักเรียนหรือไม่ อย่างไร
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลของการชมเชยและการติเตียนที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพต่างกันในกลุ่มติเตียน กลุ่มชมเชย กลุ่มควบคุม กลุ่มติ - ชม และกลุ่มชม - ติ
3. เพื่อศึกษาถึงบทบาทของการชมเชยและการติเตียนว่าจะมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานของนักเรียนหญิงและชายแตกต่างกันหรือไม่

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวแทนประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนป.กศ. ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ จังหวัดอุตรดิตถ์เท่านั้น
2. การปฏิบัติงาน คือการทดสอบด้วยการชี้ค้ำทับตัวพยัญชนะที่กำหนดคให้ในแบบทดสอบ

3. การชมเชยและการติเตียน พูตามคำชมเชยและคำติเตียนที่เตรียมไว้
 กิ่งแสงในภาคผนวก ข.

4. ตัวแทนประชากรมีบุคลิกลักษณะแตกต่างกันในลักษณะความมั่นคงทางอารมณ์ (C) ความมั่นใจในตนเอง (H) สภาพทางอารมณ์ (D) ความสามารถในการควบคุมจิตใจ (O) ความสามารถในการบังคับตนเอง (Q_3) และการแสดงออกของอารมณ์ (Q_4) โดยถือว่านักเรียนที่ไค้คะแนนมาตรฐานต่ำในลักษณะความมั่นคงทางอารมณ์ (C) ความมั่นใจในตนเอง (H) และความสามารถในการบังคับตนเอง (Q_3) แต่ไค้คะแนนมาตรฐานสูงในลักษณะสภาพทางอารมณ์ (D) ความสามารถในการควบคุมจิตใจ (O) และการแสดงออกของอารมณ์ (Q_4) มีบุคลิกภาพแบบมีความวิตกกังวลสูง ส่วนนักเรียนที่ไค้คะแนนมาตรฐานสูงในลักษณะความมั่นคงทางอารมณ์ (C) ความมั่นใจในตนเอง (H) และความสามารถในการบังคับตนเอง (Q_3) แต่ไค้คะแนนมาตรฐานต่ำในลักษณะสภาพทางอารมณ์ (D) ความสามารถในการควบคุมจิตใจ (O) และการแสดงออกของอารมณ์ (Q_4) มีบุคลิกภาพแบบมีความวิตกกังวลต่ำ

ความจำกัดของการวิจัย

ในการศึกษานี้ เลือกศึกษาเฉพาะผลของการชมเชยและการติเตียนที่มีต่อการทดสอบ
 ความสำเร็จของนักเรียนป.ศ. ชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัยครูอุตรดิตถ์เท่านั้น ไม่เกี่ยวกับผลของการชมเชยและการติเตียนที่มีต่อการเรียนอย่างอื่น หรือของเด็กกลุ่มอื่นแต่ประการใด และเป็นผลที่ได้จากการสร้างสถานการณ์ขึ้น มีใช้สภาพความเป็นจริงในห้องเรียน ดังนั้น การที่จะนำเอาผลการวิจัยนี้ไปประยุกต์กับสภาพความเป็นจริงในห้องเรียนหรือการเรียนอย่างอื่นหรือเด็กกลุ่มอื่นที่แตกต่างไปจากการวิจัยนี้แล้ว อาจให้ผลแตกต่างไปจากการวิจัยนี้ อันเนื่องมาจากลักษณะของงาน และส่วนประกอบดังกล่าวแล้ว รวมทั้งส่วนประกอบบางอย่างที่ไม่ไค้ควบคุมหรือควบคุมไม่ได้ (**intervening variables**) ซึ่งจะมีผลต่อการปฏิบัติงานของนักเรียนด้วย

สมมติฐาน

ผู้วิจัยมีขอสมมติฐานดังต่อไปนี้

1. การชมเชยจะมีผลทำให้นักเรียนปฏิบัติงานไค้ดีขึ้น แต่การติเตียนอาจมีผล
 ทำให้นักเรียนปฏิบัติงานไค้ดีขึ้นหรือเลวลง

2. การชมเชยและการติเตียนมีผลต่อการปฏิบัติงานของนักเรียนหญิงและชายต่างกัน

3. การชมเชยและการติเตียน มีผลทำให้นักเรียนที่มีบุคลิกภาพต่างกันมีสัมฤทธิ์ผล

ทางการทำงานแตกต่างกัน

ขอตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยเชื่อว่า แบบทดสอบบุคลิกภาพ High School Personality Questionnaire Form A¹⁵ (HSPQ Form A) ที่นำมาใช้นี้ สามารถจำแนกบุคลิก-ลักษณะพอที่จะนำมาแบ่งกลุ่มตัวอย่างให้มีบุคลิกภาพตามต้องการได้

แบบทดสอบที่ประกอบด้วยตัวปัญหุชนะไทย เรียงลำดับกัน โดยการสุ่มจากตาราง เลขสุ่ม และงานที่ให้ทำคือ การชี้ค่าตัวปัญหุชนะ "ก" ที่มีอยู่ในแบบทดสอบภายในเวลา 5 นาที ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่ไ้มีการวิจัยที่แสดงให้เห็นว่า เป็นแบบทดสอบที่มีความสัมพันธ์กับสติปัญญาและระดับอายุ¹⁶ น้อยมาก สามารถวัดสัมฤทธิ์ทางการทำงานของนักเรียนได้จริง

คำจำกัดความ

การชมเชย หมายถึงข้อความที่ให้กับนักเรียนโดยมีความหมายถึงความพอใจในผลงานที่นักเรียนได้ทำมา

¹⁵Raymand B. Cattell, Manual for the Jr. - Sr., High School Personality Questionnaire, "HSPQ" (age 12-18);(Illinoise: The Institute for Personality and Ability Testing, 1963).

¹⁶George G. Thompson, and Clarence W. Hunnicutt, "The Effect of Repeated Praise or Blame on the Work Achievement of 'Introverts' and 'Extroverts'", Reading in Educational Psychology (New York: Edited by Victor H. Noll and Rachel P. Noll, The Macmillan Company, 1962), p. 247.

การตีเทียบ หมายถึงข้อความที่ให้นักเรียนโดยมีความหมายถึงความไม่พึงพอใจ
ในผลงานที่นักเรียนได้ทำมา

นักเรียนที่ต่างบุคลิกลักษณะ หมายถึง นักเรียนหญิง - ชาย อายุ 16 - 18 ปี
กำลังเรียนป.กศ. ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2512 วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ ที่มีบุคลิกลักษณะซึ่งวัดได้
จากการตอบแบบทดสอบบุคลิกภาพ HSPQ Form A แตกต่างกันในลักษณะความมั่นคงทาง
อารมณ์ (C) สภาพทางอารมณ์ (D) ความมั่นใจในตนเอง (H) ความสามารถในการควบคุม
จิตใจ (O) ความสามารถในการบังคับตนเอง (Q₃) และการแสดงออกของอารมณ์ (Q₄) โดย
ถือว่า นักเรียนที่ได้คะแนนมาตรฐานต่ำในลักษณะความมั่นคงทางอารมณ์ (C) ความมั่นใจในตน
เอง (H) และความสามารถในการบังคับตนเอง (Q₃) แต่ได้คะแนนมาตรฐานสูงในลักษณะสภาพ
ทางอารมณ์ (D) ความสามารถในการควบคุมจิตใจ (O) และการแสดงออกของอารมณ์ (Q₄)
มีบุคลิกภาพแบบมีความวิตกกังวลสูง และนักเรียนที่ได้คะแนนมาตรฐานสูงในลักษณะความมั่นคงทาง
อารมณ์ (C) ความมั่นใจในตนเอง (H) และความสามารถในการบังคับตนเอง (Q₃) แต่ได้
คะแนนมาตรฐานต่ำในลักษณะสภาพทางอารมณ์ (D) ความสามารถในการควบคุมจิตใจ (O)
และการแสดงออกของอารมณ์ (Q₄) มีบุคลิกภาพแบบมีความวิตกกังวลต่ำ

การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้ความสนใจและได้ทำการศึกษาวิจัยค้นคว้าในเรื่อง
เกี่ยวกับผลของการชมเชยและการตีเทียบเป็นจำนวนมาก มีการวิจัยศึกษาเกี่ยวกับผลของการชมเชย
การตีเทียบต่อการทำงานของนักเรียนที่ต่างเพศ วัย สติปัญญา เชื้อชาติ ระดับความสามารถ
ทางวิชาการและองค์ประกอบอื่น ๆ แต่การศึกษาเปรียบเทียบผลของการชมเชยและการตีเทียบต่อ
การทำงานของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพต่างกันเท่าที่ทราบนับว่ายังมีน้อยมาก

การวิจัยในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1897 Binet และ Vashide¹⁷ ได้วัดผลการทำงานของเด็กที่ได้
รับการพูดให้กำลังใจก่อนลงมือทำ พบว่า เด็ก 43 คน ทำงานได้ดีขึ้นกว่าเมื่อยังไม่มี การพูด
ให้กำลังใจ

¹⁷ Kennedy, and Willcutt, op.cit. p. 323.

ปีค.ศ. 1913 Kirby¹⁸ ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการแก้ปัญหาเลขคณิตของเด็กชั้น 3 และชั้น 4 จำนวน 1,350 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งได้รับคำพูดให้กำลังใจก่อนลงมือทำโจทย์ อีกกลุ่มหนึ่งได้รับคำชี้แจงเพียงว่าให้ทำเป็นแบบฝึกหัดเพื่อจะได้เป็นความรู้ผลปรากฏว่า เด็กทั้ง 2 กลุ่มทำงานได้พอ ๆ กัน

ในปี ค.ศ. 1917 Champman และ Feder¹⁹ ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาว่าการใช้สิ่งล่อใจ (incentives) จะทำให้บุคคลทำงานได้ดีขึ้นหรือไม่ โดยใช้การยอมรับทางสังคมเป็นรางวัล ตัวแทนประชากรที่ใช้ในการทดลอง คือ นักเรียนในชั้นป. 5 ของ Cleveland Public School โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 16 คน กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มควบคุม ใช้แรงจูงใจธรรมดา (ordinary motivation) คือการบอกผลงานให้ทราบ กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มทดลอง ใช้แรงจูงใจพิเศษ (special motivation) ให้ทั้ง 2 กลุ่มทดสอบการบวกเลขง่าย ๆ ในระดับ ป. 5 โดยให้เวลาบวกเลข 10 นาที และลบเลข 5 นาที เป็นเวลา 10 วัน ทุกคนจะได้ทราบคะแนนที่ตนทำได้ในแต่ละวัน แต่กลุ่มทดลองแตกต่างจากกลุ่มควบคุม คือ (1) ตีประกาศผลการทดสอบของแต่ละคนให้ทราบที่ป้ายประกาศ (2) เสนอผลการกำหนดของการสอบทั้งสองกลุ่มให้ทราบโดยทำเป็นกราฟ และ (3) คนที่ได้คะแนนสูง 8 คนแรกของแต่ละวัน จะได้รับยกย่องให้เป็นคารา (Star) และเมื่อครบกำหนด 10 วันแล้ว คนที่เป็นคาราบ่อยที่สุดจะได้รับรางวัลเป็นพิเศษอีก ผลการทดลองปรากฏว่า กลุ่มทดลองบวกเลขได้เร็วกว่ากลุ่มควบคุม ส่วนกลุ่มควบคุมได้คะแนนจากการลบเลขเกือบเท่ากันในทุกวัน ทั้ง 2 กลุ่มต่างทำได้ขึ้นตลอดการทดลอง แต่กลุ่มทดลองทำได้เร็วกว่ากลุ่มควบคุมเมื่อเทียบคะแนนวันต่อวัน ผลที่ได้นี้เป็นผลเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม แต่ก็มีบางคนในกลุ่มควบคุมที่ได้คะแนนสูงกว่่านักเรียนบางคนในกลุ่มทดลอง

18

Ibid., p. 324.

19

J.C. Champman, and R.B. Feder, "The Effect of External Incentives on Improvement," Journal of Educational Psychology, 8(1917), pp. 469 -474.

คนที่ริเริ่มศึกษาเกี่ยวกับผลของการชมเชย การตีความที่ใช้เป็นสิ่งล่อใจเด็กอย่างจริงจังเป็นคนแรก คือ Hurlock²⁰ โดยศึกษาครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1924 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น 3, 5 และ 8 จำนวน 408 คน แบ่งเป็นกลุ่มชมเชย กลุ่มตีเคียน และกลุ่มควบคุม ทดลองให้ทำแบบทดสอบเชาวน์ 2 ครั้งภายในอาทิตย์เดียว ผลปรากฏว่า กลุ่มชมเชยและกลุ่มตีเคียนทำแบบทดสอบเชาวน์ได้คะแนนดีกว่ากลุ่มควบคุม แต่ไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มชมเชยกับกลุ่มตีเคียนแต่ประการใด นอกจากนี้ในการวิเคราะห์ข้อมูลอีกส่วนหนึ่งจากการทดลองนี้ ปรากฏว่า เด็กอายุสูงไวต่อการชมเชยและตีเคียนมากกว่าเด็กอายุต่ำ ผู้หญิงแสดงปฏิกิริยาต่อการชมเชยหรือตีเคียนน้อยกว่าเด็กชาย เด็กนี้กรมีปฏิกิริยาต่อการชมเชยมากกว่าการตีเคียน เด็กผิวขาวไวต่อการตีเคียนมากกว่าการชมเชย (แต่ภายหลัง Hurlock ได้ทำการทดลองอีก พบว่า เด็กผิวดำกับเด็กผิวขาวมีปฏิกิริยาต่อการชมเชยและตีเคียนคล้ายคลึงกัน) และการตีเคียนใช้ได้ดีกับเด็กที่ครูจัดอยู่ในพวกเก่ง คือ เด็กพวกนี้จะทำงานได้ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเมื่อถูกตีเคียน ส่วนการชมเชยมีผลมากที่สุดสำหรับเด็กที่ครูจัดอยู่ในพวกอ่อนหรือปานกลาง จึงกล่าวว่สิ่งล่อใจเป็นสิ่งจำเป็นมากในการจูงใจเด็ก

ในค.ศ. 1925 Hurlock²¹ ได้พบความสำเร็จที่สามารถแยกให้เห็นว่า การชมเชยและการตีเคียนมีผลแตกต่างกัน ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดลองเป็นเด็กนักเรียนชั้น ป. 4 - ป. 6 อายุ 9 - 11 ปี จำนวน 106 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ทุกกลุ่มมีความสามารถในการทำงานเท่ากันโดยได้ผลจาก pre - test เป็นเกณฑ์ กลุ่มทั้ง 4 คือ กลุ่มชมเชย กลุ่มตีเคียน กลุ่มละเลย ซึ่งทำงานอยู่ในห้องเดียวกัน และกลุ่มควบคุมที่แยกไปทำงานอีกห้องหนึ่ง งานที่ให้ทำคือ Courts Research Test in Arithmetic ซึ่งประกอบด้วยการบวกเลขจำนวน 100 ข้อ ข้อละ 6 จำนวน ทั้งหมดมี 5 ชุด ให้ทำวันละชุด ชุดละ 15 นาที ก่อนทำการทดสอบแต่ละครั้ง ผู้ทดลองจะเรียกเด็กแต่ละคนในกลุ่มชมเชยออกมาให้คำชมเชยหน้าชั้นทุกคน ทำนองเดียวกัน ผู้ทดลองเรียกทุกคนในกลุ่มตีเคียนออกมาตีเคียน

²⁰

Kennedy, and Willcutt, op.cit., p. 324 - 325.

²¹

E.B. Hurlock, "An Evaluative of Certain Incentives Used in School Work," Journal of Educational Psychology , 16(1925), pp. 145 - 159 .

หน้าชั้น ส่วนกลุ่มละเลยไคยีนผู้ทดลองชมเชยและติเตียนทั้ง 2 กลุ่ม แต่ผู้วิจัยมีไคยีนกล่าวอะไรกับกลุ่มนี้ คงทำงานตามปกติ ผลการทดลองปรากฏว่า กลุ่มชมเชยทำคะแนนเพิ่มขึ้นทุกวัน และทำงานที่ดีที่สุด มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มชมเชยกับกลุ่มอื่น ๆ กลุ่มติเตียนทำคะแนนไคยีนในวันแรก แต่ภายหลังกลับลดลงเรื่อย ๆ และทำคะแนนไคยีนมากรองจากกลุ่มชมเชย กลุ่มละเลยทำก็ขึ้นเล็กน้อย ส่วนกลุ่มควบคุมทำไม่ขึ้นเลย

Kennedy และ Willcutt²² ได้รวบรวมเอกสารการวิจัยเกี่ยวกับผลของการชมเชยและการติเตียนต่อการทำงานของนักวิจัยอีกหลายท่านคือ Cohen ได้ทดลองซ้ำตามแบบของ Hurlock พบว่ามีความแตกต่างระหว่างกลุ่มชมเชยกับติเตียนเพียงเล็กน้อย ในปี ค.ศ. 1927 Bird ได้ศึกษาและวิเคราะห์วิจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียน เขาใช้เด็ก 100 คน ที่มีอายุ 4 - 6 ปี ให้ทำข้อทดสอบความพร้อมในการอ่าน ปรากฏว่า การชมทำให้เด็ก 8 คนในจำนวนนี้แตกต่างไปจากพวกที่ไม่ชมอย่างมากมาอยู่ที่เดียว และมี 4 คนที่พอใจให้ตกเดือนมากกว่าเฉยเมย Warden และ Cohen ได้ศึกษาผลของการกระตุ้นเด็กในห้องเรียนด้วยวิธีต่าง ๆ เมื่อปี ค.ศ. 1931 ได้สรุปว่า การกระตุ้นด้วยคำพูด คือการติเตียนและชมเชยมีผลเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่สิ่งที่กระตุ้นเด็กไคยีนก็คือ กิจกรรมที่จัดให้แตกต่างไปจากกิจกรรมที่นักเรียนทำเป็นประจำนั่นเอง จากการวิจัยของ Davis และ Ballard ในปี ค.ศ. 1932 สรุปได้ว่า สำหรับเด็กชายควรใช้การติเตียนหนักควรใช้การชม และโดยทั่วไปควรกระตุ้นเด็กด้วยวิธีเชิงปฏิฐาน (positive) เช่น ชมเชย ก็ว่าเชิงนิเสธ (negative) เช่น การติเตียนแก่เด็กทุกระดับอายุ ชั้น และสติปัญญา เกี่ยวกับผลของการชมเชยหรือติเตียนที่กระทำทันทีกับกระทำภายหลังจากสาเหตุแห่งการชมเชยและการติเตียนเกิดขึ้นแล้ว Brenner ไม่พบว่ามีความแตกต่างระหว่างวิธีการทั้ง 2 แบบนี้แต่อย่างใด ในปี ค.ศ. 1954 Mech, Kapos, Hurst, Auble ได้ศึกษาผลของการชมที่ทำติดต่อกันไป (massed reinforcement) กับการชมที่ทำเป็นครั้งคราว (spaced reinforcement) ปรากฏว่า การชมที่ทำติดต่อกันเป็นระยะยาวให้ผลดีกว่า

Jacobson²³ ได้ทำการวิจัยเมื่อปี ค.ศ. 1932 เพื่อศึกษาผลของการให้การ

²²Kennedy, and Willcutt, op.cit., pp. 326 - 328.

²³E. Jacobson, "Electrophysiology of Mental Activities,"

เสริมกำลังด้วยวาจา (verbal reinforcement) จะสามารถทำให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นบ่อยครั้งขึ้นหรือไม่ โดยให้นักเรียนจำนวน 24 คน เป็นตัวอย่างในการทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นออกมาในระหว่างการสนทนาเป็นรายบุคคลโดยใช้เวลา 10 นาทีในการสนทนาครั้งแรก ผู้วิจัยไม่ได้ให้การเสริมกำลังด้วยวาจา การสนทนาครั้งที่ 2 ผู้วิจัยใช้ประชากรกลุ่มเดิมและวิธีการเหมือนครั้งแรก แต่ในระหว่างการสนทนานั้น เมื่อนักเรียนแสดงความคิดเห็นหรือความรู้สึกออกมา ผู้วิจัยก็จะรับและสนับสนุนความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนทุกครั้งด้วยคำพูดว่า "ถูกแล้ว" "เห็นด้วย" หรือ "ควรเป็นเช่นนั้น" ฯลฯ ผลปรากฏว่านักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการเสริมกำลังด้วยวาจา แสดงความคิดเห็นมากขึ้นหรือบ่อยครั้งกว่าการสนทนาครั้งแรก ผู้วิจัยสรุปผลของการทดลองว่า การใช้การเสริมกำลังด้วยวาจา มีส่วนช่วยให้การทำงานในด้านการแสดงความคิดเห็นของนักเรียนเพิ่มขึ้น

ปีค.ศ. 1938 Barcroft ได้วิจัยเพื่อต้องการทราบผลของการเสริมกำลัง (reinforcement) ที่มีต่อพฤติกรรมของนักเรียน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยให้ทั้ง 2 กลุ่มพูดอะไรก็ได้ในมากที่สุดเท่าที่จะทำได้จนกว่าผู้วิจัยจะบอกให้หยุด ในกลุ่มควบคุมผู้วิจัยจะปล่อยให้ทุกคนพูดโดยผู้วิจัยไม่ไปพูดตอบ ในกลุ่มทดลองเมื่อนักเรียนแต่ละคนพูดแต่ละประโยค ผู้วิจัยจะทำเสียงรับทราบ (Mm - hm) ผลปรากฏว่า ในระยะต้นของการทดลอง ทั้ง 2 กลุ่มพูดจำนวนคำได้ใกล้เคียงกัน แต่เมื่อเวลาล่วงไปแล้ว 25 นาที ของการทดลอง ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มทดลองพูดได้จำนวนคำมากกว่ากลุ่มควบคุม 2 เท่า หลังจากนั้นผู้วิจัยหยุดพบกับกลุ่มทดลอง ปรากฏว่า จำนวนคำพูดของนักเรียนในกลุ่มนี้ค่อย ๆ ลดลงตามลำดับ จนในที่สุดใกล้เคียงกับกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยได้สรุปผลของการวิจัยว่า เพียงแต่นักเรียนได้ตระหนักว่า ผู้วิจัยมีความตั้งใจหรือสนใจพฤติกรรมของตน ก็ทำให้นักเรียนเหล่านั้นเพิ่มการตอบสนองมากขึ้น

Page²⁴ ได้ศึกษาผลของความคิดเห็นของครูต่อการทำงานของนักเรียนโดยมี

วัตถุประสงค์ของการ ทราบว่า การที่ครูแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำงานของนักเรียนจะมี ผลให้นักเรียนปรับปรุงการทำงานของเขาให้ดีขึ้นหรือไม่ และถ้ามีผลเช่นนั้น การแสดงความคิดเห็น (comment) แบบไหนมีผลมากกว่าแบบอื่น ๆ และในสถานการณ์อย่างไร กับนักเรียน ประเภทไหน และเรียนในชั้นใด ในการทดลองสุ่มตัวอย่างครู 64 คน จากครูโรงเรียนมัธยมศึกษาในย่านต่าง ๆ 3 ย่าน ให้ครูแต่ละคนเลือกนักเรียนชั้นใดชั้นหนึ่งที่ครูจะทำการทดลอง ไล่สละควา เป็นนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ตั้งแต่เกรด 7 - 12 จำนวนทั้งหมด 2,139 คน จากนั้นใช้แบบทดสอบปรนัยเกี่ยวกับวิชาที่สอนปกติ เพื่อแบ่งกลุ่มเด็กออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มหนึ่ง เป็นพวกที่ไม่ได้รับความเห็นเลย กลุ่มที่สอง เป็นกลุ่ม Free Comment คือครูจะให้ความคิดเห็นอย่างไรก็ได้ตามแต่ดุลยพินิจของครู กลุ่มที่ 3 เป็น Specified Comment คือ ได้รับความคิดเห็นตามคะแนนที่เด็กได้รับจากการทดสอบ เช่น คนที่ได้รับคะแนนในระดับ ก. ก็เขียนที่กระดาษคำตอบว่า ดีมาก ระดับ ข. เขียนว่า ดี าลา เป็นต้น จากนั้นส่งกระดาษคำตอบคืนแก่เด็ก แล้วให้ทำการทดสอบครั้งที่ 2 ซึ่งเป็นเกณฑ์ในการตัดสินผลของการแสดงความคิดเห็น ผลของการทดลองปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับ Free Comment จะได้รับคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงที่สุด รองลงมาคือกลุ่มที่ได้รับ Specified Comment ส่วนกลุ่มที่ไม่ได้รับอะไรเลย ได้รับคะแนนน้อยที่สุด และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่เรียนคนละชั้น ปรากฏว่า ระดับชั้นเรียนที่ต่างกัน ไม่ทำให้ผลของการแสดงความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

Tiber และ Kennedy²⁵ ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้รางวัลเป็นสิ่งจูงใจ ในการทำงานว่า ถ้าให้สิ่งล่อใจกับกลุ่มที่มีฐานะทางสังคมแตกต่างกัน จะทำให้ผลของการทดสอบสติปัญญาแตกต่างกันหรือไม่ โดยมีวัตถุประสงค์ที่ต้องการทราบว่า รางวัลประเภทต่าง ๆ จะมีผลแตกต่างกันอย่างไร ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่เด็กนักเรียนชั้น ป. 2 และ ป. 3

25

Norman Tiber, and Wallace A. Kennedy, "The Effect of Incentives on The Intelligence Test Performance of Different Social Group," Journal of Counseling Psychology (Vol. 28, No.2, April 1964).

ที่มีฐานะแตกต่างกันคือ เด็กชั้นกลางผิวขาว (Middle - class White) เด็กชั้นต่ำ
 ผิวขาว (Lower - class White) และเด็กชั้นต่ำผิวดำ (Lower - class
 Negro) แบ่งกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีสุ่ม ออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มชมเชยควยวาวจา กลุ่มติเตียน
 ควยวาวจา กลุ่มให้รางวัลควยขนม และกลุ่มควบคุม แบบทดสอบที่ใช้คือ Stanford - Binet
 Form L - M ผู้วิจัยให้รางวัลเมื่อทดสอบเสร็จแล้ว ผลการทดลองปรากฏว่าไม่มีความแตก
 ต่างในเชิงสถิติระหว่างกลุ่มที่ได้รับรางวัลทั้ง 2 กลุ่ม และไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่าง
 ชนิดของรางวัลกับฐานะทางสังคม

Forlano และ Axelrod²⁶ ได้ทำการวิจัยพบว่า การชมเชย การติเตียน
 ซ้ำหลาย ๆ ครั้งจะมีผลต่อการทำงานของนักเรียนป. 5 ซึ่งมีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวกับชอบแสดงตัว
 แตกต่างกัน และได้สรุปว่า การติเตียนจะมีผลมากกว่าการชมเชย ถ้าหากว่าใช้กับเด็กที่ได้รับ
 การชมอยู่เสมอ

005361

Thompson กับ Hunnicutt²⁷ สนใจผลของการชมเชยและการติเตียนที่
 มีต่อสัมฤทธิ์ผลในการทำงานของเด็กที่ขอมเก็บตัวและที่ชอบแสดงตัว ได้ทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง
 ที่เป็นนักเรียนป. 5 โรงเรียน Syracuse Public Schools จำนวน 5 ชั้น ชั้น
 หนึ่งใช้เป็นกลุ่มควบคุม ที่เหลือ 4 ชั้นเป็นกลุ่มทดลอง นักเรียนเหล่านี้ถูกแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม
 คือ กลุ่มเด็กที่ชอบเก็บตัว กับ เด็กที่ชอบแสดงตัว โดยพิจารณาจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบ
 ทดสอบบุคลิกภาพ The Introversion - Extroversion Section of a
 Personality Test by Pinter and Others. งานที่ให้ทำคือ ซีกมา
 ตัวเลข "7" ทุกตัวที่มีอยู่ในแบบทดสอบ ทำการทดสอบศึกษาค้นทุกวันเป็นเวลา 7 วัน วันละ
 30 วินาที วันแรกผู้วิจัยอธิบายวิธีทำแบบทดสอบให้ทุกกลุ่มทราบและลงมือทำโดยไม่ใ้ผู้ใดอะไร

26

George, Forlano, and H.C. Axelrod, "The Effect of
 Repeated Praise or Blame on the Performance of Introverts
 and Extroverts," Journal of Educational Psychology (1937),
 pp. 92 - 100.

27

Thompson, and Hunnicutt, op.cit., pp. 245 - 254.

วันที่ 2, 3, 4, 5, และ 6 กลุ่มควบคุมจะได้รับความอธิบายวิธีทำและให้ลงมือทำตามปกติทุกวัน ส่วนกลุ่มทดลอง หองหนึ่ง พวกชอบแสดงตัวจะได้รับการชมเชยและพวกชอบเก็บแก้วจะได้รับการตีเทียบหลังการสอบทุกครั้ง หอง 2 พวกชอบแสดงตัวถูกตำหนิและพวกชอบเก็บแก้วจะได้รับการชมเชยหลังการสอบทุกครั้ง อีก 2 หองที่เหลือ พวกชอบแสดงตัว และ ชอบเก็บแก้วจะถูกตำหนิ และชมเชยสลับกันเหมือน 2 หองแรก ในวันสุดท้ายของการทดสอบ เด็กทุกคนจะได้รับการชมเชยหมด ผลของการทดลองปรากฏว่า การชมเชยซ้ำหลาย ๆ ครั้ง จะทำให้พวกชอบเก็บแก้วทำคะแนนได้สูงขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งสูงกว่าพวกชอบเก็บแก้วที่ได้รับการตี และพวกชอบแสดงตัวที่ได้รับการชม ส่วนการถูกตำหนิซ้ำ ๆ จะทำให้พวกชอบแสดงตัวเพิ่มอัตราการทำคะแนนสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งสูงกว่าพวกชอบแสดงตัวที่ได้รับคำชมเชยและพวกชอบเก็บแก้วที่ถูกตำหนิ นอกจากนี้ Thompson กับ Hunnicutt ยังพบอีกว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างพวกชอบแสดงตัวที่ได้รับคำชมกับพวกชอบเก็บแก้วที่ได้รับการตี และเมื่อให้พวกชอบแสดงตัวกับพวกชอบเก็บแก้วอยู่ด้วยกัน ก็ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มชมเชยและกลุ่มตีเทียบเลย อย่างไรก็ตาม การชมเชยหรือการตีเทียบ จะมีผลต่อการทำงานมากกว่าไม่ได้ทำอะไรเลย

ในปี 1957 Kent²⁸ ได้ศึกษาเพื่อทราบว่า เด็กตามอดมีความต้องการสิ่งล่อใจเหมือนเด็กตาดีหรือไม่ โดยตั้งสมมติฐานจากผลของการศึกษาของ Thompson และ Hunnicutt ว่า พวกชอบเก็บแก้วจะไวต่อการชม และพวกชอบแสดงตัวจะไวต่อการตี เขาพบผลเหมือนกันทั้ง 2 กลุ่มว่า การมีสิ่งล่อใจให้ผลดีกว่าไม่มีอะไรเลย เว้นแต่ในกลุ่มเด็กตามอดโรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่งเท่านั้นที่ไม่มีความแตกต่างระหว่างการใช้สิ่งล่อใจกับการไม่ใช้อะไรเลย

Stevenson กับ Snyder²⁹ ได้ศึกษานผลของการชมและการตีที่กระทำกับเด็กปัญญาอ่อน ปรากฏว่าผลของสิ่งล่อใจทั้ง 2 ชนิดนี้ ขึ้นกับสถานการณ์ที่เด็กเคยได้รับมาก่อน กล่าวคือ ถ้าเด็กเคยได้รับการชมมาก่อน เด็กจะทำงานได้ผลอยู่ในระดับสูง แม้ว่าภายหลังเด็กจะได้รับการตีหรือไม่ได้รับการชมอีกก็ตาม แต่ถ้ามองอยู่เสมอ ๆ งานก็จะดีขึ้นเรื่อย ๆ

28

Kennedy, and Willicutt, op.cit., p. 329.

29

Ibid., p. 330.

การตีที่ตามด้วยการชม ก็จะทำให้ผลงานของเด็กดีขึ้น เช่นเดียวกัน แต่งานจะเลวลงถ้าตีแล้วไม่ชมไม่ตีอีกเลย

การวิจัยภายในประเทศ

ในปีพ.ศ. 2508 นายสมจิตต์ สุพรรณทัศน์³⁰ ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลของการชมเชย การตีเตือน และการให้ทราบผลงานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในการทดสอบเกี่ยวกับการขีดฆ่าตัวอักษร ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดลอง เป็นนักเรียนชาย 40 คน หญิง 40 คน อายุ 10 - 12 ปี เรียนอยู่ชั้น ป. 5 ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มชมเชย ตีเตือน ทราบผลงานและทำงานปกติ งานที่ให้ทำคือการขีดฆ่าตัวอักษร "ฉ" ที่มีอยู่ในแบบทดสอบภายในเวลา 5 นาที ทำการทดลองติดต่อกันทุกวันเป็นเวลา 6 วัน ก่อนทำการทดสอบแต่ละครั้ง ผู้วิจัยจะกล่าวชมเชยกลุ่มชมเชย กล่าวตีเตือนกลุ่มตีเตือน และบอกผลงานให้แก่กลุ่มทราบผลงานทุกครั้ง ผลปรากฏว่า (1) การชมเชย การตีเตือน และการบอกให้ทราบผลงานมีผลทำให้เด็กนักเรียนขีดฆ่าตัวอักษรได้มากขึ้น และมากกว่ากลุ่มปกติอย่างมีนัยสำคัญ (2) กลุ่มชมเชยได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มตีเตือน กลุ่มทราบผลงาน และกลุ่มทำงานปกติได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด (3) คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มชมเชย และกลุ่มตีเตือนไม่มีความแตกต่างทางสถิติ (4) นักเรียนชายกลุ่มชมเชยได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดในหมู่นักเรียนชาย และคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชายกลุ่มชมเชยต่างกับนักเรียนชายกลุ่มทำงานปกติอย่างมีนัยสำคัญ (5) นักเรียนหญิงกลุ่มตีเตือนได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดในกลุ่มนักเรียนหญิง และแตกต่างกับนักเรียนหญิงกลุ่มทำงานปกติอย่างมีนัยสำคัญ (6) คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายทั้ง 4 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันภายในแต่ละกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ

ในปี พ.ศ. 2509 นายถนอม กงทอง³¹ ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลของการชม การตี ที่มีต่อการเรียนเพื่อศึกษาว่า การชม การตี และการไม่ชมไม่ตี มีผลต่อการเรียน คำคุณของเด็กหรือไม่ และมีผลต่อการเรียนของเด็กที่มีระดับความสามารถทางวิชาการต่างกันแต่ระดับอย่างไร สรุปผลได้ว่า (1) การชม การตี การไม่ชมไม่ตี มีผลทำให้เด็กเรียนคำคุณได้

³⁰ สมจิตต์ สุพรรณทัศน์, เรื่องเดิม .

³¹ ถนอม กงทอง, เรื่องเดิม.

ต่างกัน คือ การชมทำให้เด็กเรียนได้เร็วกว่าการตี และการไม่ตีไม่ชม แต่การตีกับการไม่ตีไม่ชม ไม่มีผลต่อความเร็วในการเรียนของเด็ก (2) การชมการตี การไม่ชมไม่ตี มีผลอย่างเดียวกันต่อการเรียนคำของเด็กที่มีความสามารถทางวิชาการระดับสูง กลาง ต่ำ (3) เด็กที่มีระดับความสามารถทางวิชาการสูง เรียนได้เร็วกว่าเด็กที่มีระดับความสามารถทางวิชาการต่ำ แต่ไม่มีความแตกต่างระหว่างผลการเรียนของเด็กที่มีระดับความสามารถทางวิชาการสูงกับกลาง หรือ กลางกับต่ำ